

Test-vér

Testvér- Corpus Christi

10. tábla

„...egy test vagyunk sokan, hiszen mindnyájan egy kenyérből részesülünk” (1Kor 10,17)

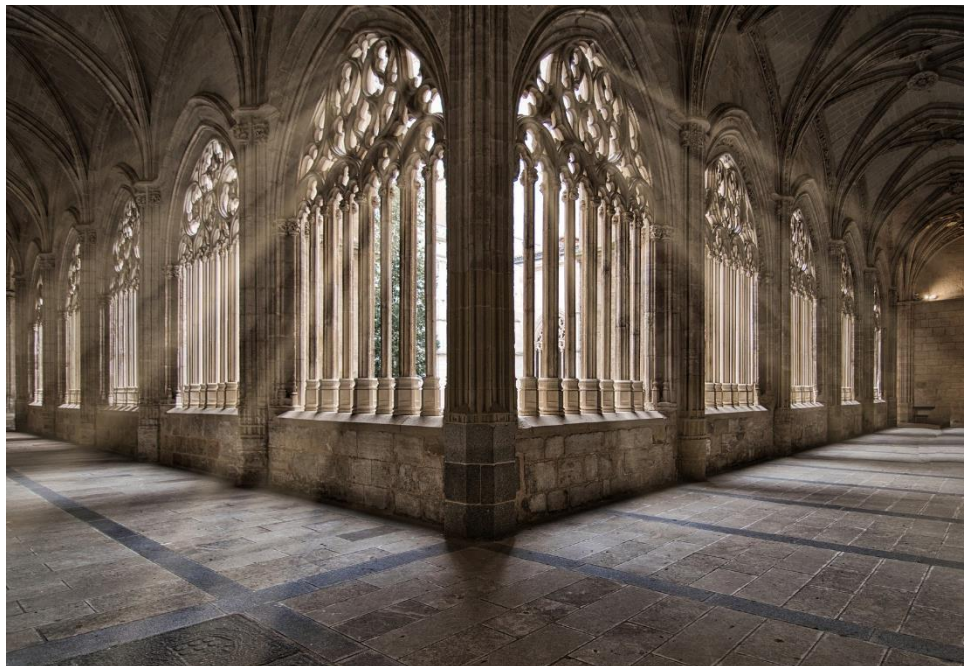
Az Egyház Krisztus titokzatos teste, amelynek tagjai más és más feladatot, küldetést kapnak, egymásra szorulnak, és együtt adnak ki egy egészet.

A Szentháromság Isten maga is közösség, az embert is közösségbe hívja és a saját közösségébe is vonja.

A szentmise közösségi együttlét, ahol az Oltáriszentséget magunkhoz vesszük.

„A házasság „eucharisztikus útja” a szentmisén való közös részvételben éri a csúcspontját, főként vasárnaponként. Jézus kopogtat a család ajtaján, hogy megossa vele az eucharisztikus vacsorát¹. Ekkor ugyanis a házastársak mindig megpecsételhetik a húsvéti szövetséget, amely egyesítette őket, és tükrözik azt a szövetséget, amelyet Isten az emberiséggel pecsételt meg a kereszten. Az Eucharisztia az újszövetség szentsége, amelyben megjelenik Krisztus megváltó műve². Így megmutatkoznak azok a mély kötelékek, amelyek összekapcsolják a házasság életét és az Eucharisziát. Az eucharisztikus táplálék erő és ösztönzés ahhoz, hogy a házassági szövetséget minden nap úgy éljék meg, mint „család-egyházat”³.

Tilmann atya így magyarázta: „A ház, amelyben így Krisztus jelen van, templommá lesz. Tehát a háznak a közössége az egyház kicsiben. Így kezdődött az egyház egyáltalán. Az apostolok mentek házról házra. Az Úr jelenléte a házakban megszentelt térséget hozott létre és itt valami új kezdődött. Az emberek egymáshoz való viszonyának egy új módja.

¹ v.ö. Jel 3,20

² vö. Lk 22,20

³ Amoris Laetitia 318

És a pogányok látták ezt, és mondták: „Nézzétek, hogy mennyire szeretik egymást.” Holnap egy teljesen pogány környezetben fogunk élni, egy tömegtársadalomban. És itt az egyház jövője a házakban van. Nemcsak szociológiai értelemben véve, hanem főleg az által, hogy a házasság szentségében az Úr köztünk lakik.

Nem szeretnék megpróbálni, hogy megtalálják az Urat a házastársi közösségükben? Nem szeretnék imádni őt? Egyszerűen imádni az Urat, aki ott van velük. Az elkövetkezendő évtizedek és évszázadok ezen a téren változásokat fognak hozni az egyházban. Még nem tudjuk, hogyan fog ez kinézni. Úgy, ahogy 1000-ben még nem tudták az emberek, hogyan fog kinézni az Úrnapja. De az afeletti öröm, hogy Krisztus jelen van a házasságban, meghatározó lesz az egyház képe számára.”⁴

Az egyén nem életképes önmagában, és egy család sem tud magában keresztény életet élni. Sok kapcsolatra van szüksége az egészséges működéshez.

A házasság szentsége sem „magán-ügy”. A II. Vatikáni zsinat előtti egyházban háttérbe szorult a *communio*, a közösség dimenziója, inkább az individuális szempontokra került a hangsúly. Az összes szentségre inkább úgy tekintettek, mint amelyek megszentelik az egyént. Háttérbe szorult a Szentírás alapvető szemlélete, mely szerint minden szentség az egyháznak, Krisztus testének építésére szolgál.⁵

A házasságkötés során a felek nemcsak egymásnak tesznek ígéretet, hanem az Egyháznak is. Megígérik, hogy az Egyház élő és tanúságtevő tagjai akarnak lenni: előbb, mint házaspár, majd, mint család. Ezért az Egyház ma fontosnak tartja, hogy a házasságkötés ünneplésében is fejeződjék ki az Egyházzal való kapcsolat. Ezért szükséges a felszentelt lelkipásztor közreműködése és áldása, és ezért vált előírássá, hogy a házasságot a templomban kell kötni. és

ez lehetőleg szentmise keretében történjék (SC 98). Az Egyházzal való egység itt szentségileg megjelenik, illetve megerősítést kap és megvalósul, ha az Eucharisziához kapcsoltn kötik a házasságot.⁶

A szentségi házasság közösségi felelősséggel is felruház bennünket.

Ha az Eucharisztia jelenlétében imádkozunk, sohasem vagyunk egyedül. Mindig együtt imádkozik velünk az egész Eucharisziát ünneplő Egyház.”⁷

Aki eszi az ő testét, az benne marad és Jézus őbenne. A kenyértörés által eggyé, egy testté válnak mindnyájan a közösségből.

A Szentírás „a férfi és a nő közti testi egyesüléssel hasonlítja össze ennek az összeolvadásnak egész erejét és valóságát. Az Eucharisztia megértésére a teremtés történet szavaira utal: »Ketten egy testté lesznek« (Ter, 2,24) és hozzáteszi Szent Pál »Aki az Úrral egyesül, egy lélek vele«”⁸

⁴ A családi élet küldetés és munka. Családakadémia – Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2002. 231-235. o.

⁵ Dr. Tomka Ferenc: Házasság, papság és Eucharisztia. Makacs előadás 2019.IV. 25.

⁶ Dr. Tomka Ferenc: Házasság, papság és Eucharisztia. Makacs előadás 2019.IV. 25.

⁷ [Ratzinger, Mustármag, 83.]

⁸ Joseph Ratzinger: Krisztus valóságos jelenléte az Oltáriszentségben. In: Eucharisztikus emlékkönyv 1938-1988 67.o.

„A közös evésnél az ember az erősebb. Bekebelezi a dolgokat és azok beléje asszimilálódnak, úgyhogy saját lényege egy részévé válnak. Lényévé alakulnak, testi létét építik. De Krisztushoz való viszonyunkban fordítva van: ő a középpont, ő az igazi Létező. Ha igazán áldozunk, az annyit jelent, hogy kiszakadunk magunkból, beléje asszimilálódunk, egy leszünk vele és őáltala a testvérek közösségével.”⁹

Hogyan lesz a szentmise asztalközösség, közösségi együttlét, ha csak a többiek hátát nézem a templomi padban ülve, aztán sietek haza? Igyekezzünk megtalálni a hétköznapokban az egymáshoz kapcsolódás lehetőségeit a szeretet leleményességével!

Gyakorlati segítség például gyermekszületés után a komatál szokása. Az egyházközség családjai

egymás között beosztva minden nap meleg ételt visznek a frissen szült édesanyjának és családjának. A testvéri közösséget erősítő szokás adventben a Szent Család járás, amely során egy szentkép jár családról családra a karácsony előtti hetekben egy-egy közös imádsággal az átadás-átvételnél. Mindenszentek estéjén a templom körül körmenetben vonulnak a gyerekek védőszentjüknek öltözve, mécsesekkel imádkozva. Egy-egy családi építkezésnél nagy segítség a kétkezi munka, és ez a legnagyobb közösségformáló erő a férfiak között. Más-más karizmát, tehetséget kapnak a családok, személyek a közösség szolgálatára. Van, aki remek szervezője az összejöveteleknek, van, aki a szegények szolgálatában, más a beteglátogatásban, vagy a békesség megteremtésében, a különböző egyéniségek integrálásában ügyes.

A szentmise asztalközösségében és a szentségi házasságban is meghívást kapunk, hogy élő sejtjei legyünk egy nagyobb közösségnek. A legelemibb közösség mindig a házasság marad.

A kommunio, a közösség mindig tágabb, mint azok köre, akiket közvetlenül érint. A szentmise az egész egyházközség ünnepe, nemcsak az éppen jelenlevőké. Az Egyház tanításával összefüggésben a „communio” szó lényegében belső közösséget jelent, közösséget, melynek az Úristen áll a középpontjában, de amely az emberek egymás közötti közössége is. A közösség a közös lakomában nyilvánul meg.

⁹ J. Ratzinger Krisztus valóságos jelenléte az Oltáriszentségben. In: Eucharisztikus emlékkönyv 1938-1988 67.o

Együtt étkezünk. Erőteljes kifejezőereje van az egy kenyér szétosztásának, illetve az egy kehelyből való ivásnak, amikor két szín alatt áldozunk.

XVI. Benedek pápa így elmélkedik a testről: „Az emberi testünknek itt a földön kettős jellemzője van. Egyrészt ez a test elhatárol mástól: én vagyok és nem te, itt vagyok és nem ott. Ugyanakkor a test híd is, összeköt minket, hiszen a test által vagyunk kapcsolatban egymással, testünk által látjuk, halljuk egymást, és testünk fejezi ki a személyünket. A test tehát egyszerre határ és közösség. A feltámadáskor viszont a test jellege megváltozik. A feltámadt Jézus tapasztalata azt mutatja, hogy a feltámadás valójában egész egyszerűen azt jelenti, hogy a test megszűnik határ lenni, viszont megmarad az, ami benne közösség.”¹⁰

Isten szándéka és terve az, hogy nem kell egyedül éreznünk magunkat. – Isten terve szerint élhetünk úgy, ahogy Lázár Ervin meseregényében a „nagyon-testvérek” élnek: ami egyiknek öröm, az mindenkinek az, ami egyiknek fáj, az mindenkinek fáj, de együtt hordozva sokkal könnyebb lesz a legnehezebb teher is.¹¹ A Krisztus által összefűzött közösség áldozatközösség is, tudunk egymásért áldozatot hozni és felajánlani is. Hálót alkotva megtarthatjuk egymást a megpróbáltatás idején. Közösségeink tapasztalata, mekkora lelki és fizikai megtartó erő a bőjt- és imaháttér egy-egy családban súlyosan megbetegedő hordozására, a betegápoló család megerősítésére.

Ennél az áldozásban az Egyház közösségével való egyesülésnél „...rám személyesen van szükség... ez nem olyan kollektíva, amelyben a közösség azáltal jön létre, hogy az ember a legkisebb nevezőre süllyed, hanem éppen azáltal válik közösséggé, hogy teljesen önmagunk vagyunk. Nem az én kioltásán, kollektivizálásán nyugszik, hanem úgy jön létre, hogy valóban teljes énünkkel útnak indulunk, és belépünk az Úrnak ebbe az újfajta közösségébe.”¹²

¹⁰ v.ö. Mustármag 75-77

¹¹ Lázár Ervin: Szegény Dzsoni és Árnika, Osiris kiadó, Bp.2006.

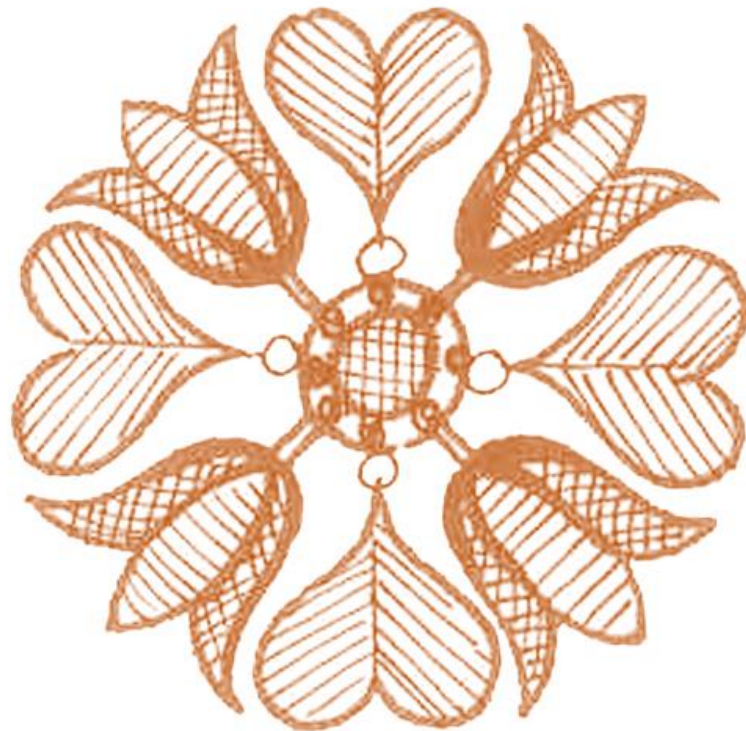
¹² J.Ratzinger: Krisztus valóságos jelenléte az Oltáriszentségben. In: Eucharisztikus emlékkönyv 1938-1988 70..o.

Kentenich atyával így imádkozhatunk:

„Bensőségesen össze akarsz kötni egy testté minden tagot magaddal,
hogy mindnyájan mint testvérek legyenek, akik oltárodnál megjelennek.

A béke tiszta forrása vagy, a kötelék, mely mindent népet összeköt,
a hatalom, mely úrrá lesz viszályon, a fény, mely meleget hoz és világosságot.”¹³

Mit tehetünk mi, mint házaspár az Egyházért, közösségünkért?

Építője vagyok-e a házasságunk, a családjunk egységének?

Építői vagyunk-e a közösségünk egységének?

Milyen talentumaink vannak, amelyekkel közösségünket, Egyházunkat szolgálhatjuk?

¹³ Égfelé: 42.o.